‘Caro Elisir’

La nova versió presenta una mirada fresca i moderna a la coneguda farsa

Diumenge passat va tornar al Teatre Municipal de Girona L’elisir d’amore, òpera en dos actes amb llibret de Felice Romani i música de Gaetano Donizetti. L’obra, que ja ha passat diverses vegades per aquest escenari, va arribar en una nova versió dels sempre estimats Amics de l’Òpera de Sabadell, dins del seu 31è cicle d’Òpera Catalunya, la ja consolidada iniciativa que porta òpera a diversos indrets del país, que d’altra banda no podrien gaudir d’aquest gènere.

La nova versió presenta una mirada fresca i moderna a la coneguda farsa del ximplet i entranyable Nemorino. El jove creu càndidament en les miraculoses propietats d’un suposat elixir màgic venut per l’impostor Dulcamara, amb la intenció que l’ajudi en les seves aspiracions amoroses. Una trama d’allò més intranscendent però que Donizetti va embolcallar amb el seu melodisme màgic i un innovador predomini dels números de conjunt, malgrat comptar l’òpera amb una de les àries més famoses de tot el repertori.

Nemorino va ser interpretat en aquesta ocasió pel jove tenor colombià César Cortés, amb una veu agradable però d’escàs volum, especialment absent en molts dels concertants de l’òpera. Escènicament va tenir una bona actuació, especialment en l’escena en que es presenta borratxo. Molt sentida va ser la seva interpretació de la coneguda Una furtiva lacrima amb un cuidat ús de les mitges veus.

Núria Vilà era Adina, la noia per qui sospira el jove camperol. La seva veu potser no té un color gaire agraciat, però Vilà la sap utilitzar amb una tècnica força perfecta, malgrat alguns aguts oberts en excés. A nivell escènic potser li va mancar certa comicitat en el retrat de la capritxosa noieta.

El fatxenda soldat Belcore, el tercer del típic triangle amorós, va ser a càrrec del barítion Manel Esteve. Veu rotunda i amb una excel·lent actuació escènica, ràpidament va despertar les rialles entre el públic.

Decebedor el Dulcamara de Juan Carlos Esteve, amb una veu força indefinida i allunyada de la tessitura de baix buf requerida pel personatge, mancances que no va poder amagar l’histrionisme de l’entabanador venedor d’elixirs.

Molt millor que en d’altres ocasions ens va semblar el cor dels Amics de l’Òpera de Sabadell, especialment la part femenina. L’orquestra va sonar de manera acceptable sota l’atenta direcció de Santiago Serrate, controlant en tot moment els volums i desgranant la partitura en textures transparents.

La direcció escènica de Carles Ortiz va comptar amb la il·luminació de Nani Valls i l’escenografia de Jordi Galobart. Ens trobem en un poblet de costa (el llibret original ens situa al País Basc) colorista amb una preeminència del blau, a on arriba el regiment de Belcore en un imponent transatlàntic i Dulcamara dins una food truck. Interessant també la conferència via telefònica de Belcore. Petites pinzellades de modernitat que van donar un toc simpàtic a la representació sense desvirtuar la senzilla història de L’elisir d’amore.

Aquesta és la segona òpera de la temporada dels Amics de l’Òpera de Sabadell, que es va encetar amb el Falstaff de Verdi, òpera que malauradament no va passar per la nostra ciutat, on encara resta inèdita. El proper 19 de maig ens tornaran a visitar amb la coneguda La Bohème de Puccini.

Publicat a:
-El Punt Avui. Girona 06-03-2019, Pàgina 46

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1565106-caro-elisir.html